

Arrest

nr. 123 083 van 25 april 2014
in de zaken RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 5 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 30 december 2009 een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwanten in neerdalende lijn ouder dan 21 jaar en ten laste van de vervoegde Unieburger.

1.2. Op 27 januari 2010 worden verzoekers in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 5 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) t.a.v. elk van de verzoekers een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlagen 21). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven voor beide beslissingen luiden als volgt:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als descendant op 30/12/09, en verkreeg de E- kaart op 27/1/10. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Zodoende voldoet betrokkene niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als descendant (ouder dan 21 jaar) overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Een descendant ouder dan 21 jaar dient immers ten laste te vallen van de ouder. Bij gebrek aan bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 2de categorie als samenwonend persoon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet ten laste valt van zijn vader (genaamd H.R.), maar ten laste valt van de Belgische Staat.

(...) kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat hij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat hij een volledig leefloon geniet. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Aangezien betrokkene eveneens een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

2.2. Daar verzoekers in twee afzonderlijke doch identieke verzoekschriften de vernietiging vragen van de beslissing waarbij hun verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten en aangezien de bestreden beslissingen zijn gestoeld op dezelfde motieven, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen samen te behandelen en te berechten (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 5 a) en artikel 39, 2° van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *juncto* artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“2.2.1 Schending artikel 5 a) en artikel 39 2° van de wet dd. 8 december 1992 töt bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, juncto artikel 62 Vw juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992 met betrekking töt de motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 42 bis Vw.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

... Dienst vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke integratie, Armoedebestrijding, Sociale economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene steun ontvangt van het OCMW...

Verzoeker verwijst naar artikel 5 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

Artikel 5 stelt:

Persoonsgegevens mogen slechts verwerkt worden in een van de volgende gevallen:

a) wanneer de betrokkene daarvoor zijn ondubbelzinnige toestemming heeft verleend

- b) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de uitvoering van een overeenkomst waarbij de betrokkene partij is of voor de uitvoering van maatregelen die aan het sluiten van die overeenkomst voorafgaan en die op verzoek van de betrokkene zijn genomen;
- c) wanneer de verwerking noodzakelijk is om een verplichting na te komen waaraan de verantwoordelijke voor de verwerking is onderworpen door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie;
- d) wanneer de verwerking noodzakelijk is ter vrijwaring van een vitaal belang van de betrokkene;
- e) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang of die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag, die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt;
- f) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke voor de verwerking of van de derde aan wie de gegevens worden verstrekt, mits het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene die aanspraak maakt op bescherming uit hoofde van deze wet, niet zwaarder doorwegen.

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, na advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, nader bepalen in welke gevallen de onder j) bedoelde voorwaarde niet geacht wordt te zijn vervuld.

Verzoeker stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken persoonlijke gegevens heeft opgevraagd bij de POD Maatschappelijke integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid of minstens dat diezelfde POD Maatschappelijke Integratie persoonsgegevens heeft doorgegeven aan verwerende partij. Het staat als een paal boven water dat de gegevens waarover het POD Maatschappelijke Integratie beschikt 'persoonsgegevens' zijn zoals gedefinieerd in artikel 1 par. 1 van de wet van 8 december 1992.

Tevens is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken als ontvanger beschouwd dient te worden zoals gedefinieerd in artikel 1 par. 7 van de wet van 8 december 1992.

Als laatste is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken persoonsgegevens van verzoeker heeft 'verwerkt' conform artikel 1 par. 2 van de wet van 8 december 1992.

Verzoeker stelt vast dat hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken nooit zijn toestemming (consentement de la personne concernée) heeft gegeven.

Artikel 5 a) van de wet van 8 december 1992 stelt uitdrukkelijk, zoals hierboven omschreven dat de persoonsgegevens van verzoeker slechts 'verwerkt' mogen worden indien verzoeker ondubbelzinnig toestemming hiervoor heeft verleend.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan echter niet aantonen dat zij aan verzoeker 'toestemming' heeft gevraagd om de persoonsgegevens van de RSZ te verwerken.

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken persoonsgegevens van verzoeker, die afkomstig zijn van de RSZ, op een onrechtmatige wijze verkregen.

De wet van 8 december 1992 is van openbare orde gezien de stafbepalingen in deze wet namelijk de artikelen 37 tot 43.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken gehandeld heeft in strijd met deze strafbepalingen is duidelijk. Artikel 39 2° stelt: Met geldboete van 100,- frank wordt gestraft: de verantwoordelijke voor de verwerking, zijn vertegenwoordiger in BELGIË, zijn aangestelde of gemachtigde die persoonsgegevens verwerkt buiten de door artikel 5 toegelaten gevallen.

Zoals hierboven gesteld heeft verzoeker NOOIT 'ondubbelzinnig' zijn 'toestemming' gegeven tot 'verwerking van zijn persoonsgegevens' door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus gegevens van verzoeker op een onwettig wijze verkregen. Gegevens die op een onwettige wijze zijn verzameld mogen aldus nooit in rechte worden aangewend.

Zodoende kan de motivering van de bestuurshandeling conform artikel 62 Vw en artikel 2 en 3 van de wet van van 29 juli 1992 op de motivering van de bestuurshandelingen niet gehandhaafd worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft aangenomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt er gebruik gemaakt van feitelijke overwegingen, namelijk persoonsgegevens van verzoeker waarover de Dienst Vreemdelingenzaken niet mocht over beschikken. De Dienst Vreemdelingenzaken gebruikt echter motieven die ze heeft verkregen in strijd

met artikel 5 a), met name dat verzoeker nooit geen toestemming heeft verleend tot het gebruik van zijn persoonsgegevens bij de RSZ.

Mocht de Dienst Vreemdelingenzaken geen kennis gehad hebben van de persoonsgegevens van de POD Maatschappelijke integratie dan valt verzoeker wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 40 par. 4 1° Vw en artikel 50 par. 2 3° Vb. De beslissing stelt dat verzoeker zoals vermeld in artikel 50 par. 2 3° a) beschikt over een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening en over sollicitatiebrieven.

Gezien de beslissing gestoeld is op motieven die op een wettige wijze zijn verkregen faalt de beslissing in het correct motiveren. De schending van de motiveringsplicht in samenhang met artikel 5 en artikel 39 van de wet van 8 december 1992 en artikel 42 bis Vw dient te worden aangenomen.

Het middel is aldus gegrond.”

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen zijn gestoeld op onwettige feitelijke motieven en dat daardoor de bestreden beslissingen falen in het correct motiveren

De Raad merkt op dat de verzoekers met dit betoog de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

3.3. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat de bestreden beslissingen steunen op onwettige motieven. Zij viseren de passages in de bestreden beslissingen die stellen: *“Op 13.01.2012 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.”*

Volgens verzoekers heeft de verwerende partij op onwettige wijze gegevens opgevraagd *“in de databank van de RSZ of minstens (heeft) de POD Maatschappelijke Integratie persoonsgegevens uitgewisseld met dienst vreemdelingenzaken”*. Verzoekers precisieren dat de gemachtigde hun persoonsgegevens heeft ontvangen en verwerkt en dat zij voor het gebruik van hun persoonsgegevens nooit hun toestemming hebben verleend aan de betrokken instanties. Verzoekers achten dit strijdig met artikel 5, a) van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (hierna: de wet van 8 december 1992) en strafbaar op grond van artikel 39, 2° van voormelde wet.

In de bestreden beslissingen wordt verwezen naar inlichtingen die werden ontvangen van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid, met name dat verzoekers steun ontvangen van het OCMW. De Raad stelt vast dat deze feitelijke vaststelling steun vindt in de administratieve dossiers. Verzoekers betwisten noch weerleggen het feit dat zij op het moment van de bestreden beslissing steun ontvingen van het OCMW.

War verzoekers zich beroepen op de artikelen 5a) en 39, 2° van de wet van 8 december 1992 dient de Raad op te merken dat zij voorbijgaan aan de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid. Artikel 15, §1, tweede lid van voormelde wet luidt als volgt:

“Elke mededeling buiten het netwerk van sociale gegevens van persoonlijke aard, door de Kruispuntbank of de instellingen van sociale zekerheid, vereist een principiële machtiging van de afdeling sociale zekerheid van het sectoraal comité van de sociale zekerheid en van de gezondheid.

Vooraleer zijn machtiging te geven, gaat de afdeling sociale zekerheid van het sectoraal comité van de sociale zekerheid en van de gezondheid na of de mededeling in overeenstemming met deze wet en haar uitvoeringsmaatregelen geschiedt, met inbegrip van de door het beheerscomité van de Kruispuntbank verstrekte onderrichtingen met het oog op de toepassing ervan. De machtigingen worden verleend

binnen de termijn, onder de eventuele voorwaarden en volgens de modaliteiten bepaald door de Koning.”

In casu verleende het sectoraal comité van de sociale zekerheid en van de gezondheid, Afdeling ‘Sociale Zekerheid’ bij beraadslaging nr. 11/031 van 5 april 2011 een machtiging aan de programmatorische overheidsdienst Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding en Sociale Economie voor de mededeling aan de Dienst Vreemdelingenzaken, via de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid, van de in de beraadslaging vermelde persoonsgegevens met betrekking tot de burgers van de Unie, om de Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen te beslissen over het al dan niet toekennen of het al dan niet behouden van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de burger van de Unie die zich beroept op de hoedanigheid van werknemer, zelfstandige of werkzoekende voor zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden en van zijn familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen, in uitvoering van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, onder voorbehoud van de naleving van de in de machtiging vermelde voorwaarden en modaliteiten. In de machtiging kan nog gelezen worden:

“Concreet zullen de voormelde gegevens door de POD Maatschappelijke Integratie aan de Dienst Vreemdelingenzaken worden overgemaakt wanneer een burger van de Europese Unie (persoon die het recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden wegens zijn hoedanigheid van werknemer) een leefloon of maatschappelijke hulp heeft ontvangen.

De gegevens met betrekking tot deze burger van de Europese Unie zullen voor de eerste keer worden overgemaakt:

- wanneer deze burger maatschappelijke hulp ontvangt op het moment dat hij zijn aanvraag indient, dat wil zeggen dat zijn hoedanigheid nog niet erkend werd, verstuurt de POD Maatschappelijke Integratie het bericht onmiddellijk naar de Dienst Vreemdelingenzaken;

- wanneer hij, na maatschappelijke hulp te hebben genoten, nu een leefloon geniet omdat zijn hoedanigheid erkend werd, verstuurt de POD Maatschappelijke Integratie de gegevens vanaf de eerste maand van het leefloon. Er bestaat immers twijfel over het bestaan van zijn hoedanigheid, aangezien hij reeds voordien een beroep heeft gedaan op maatschappelijke hulp;

- wanneer hij nooit maatschappelijke hulp heeft genoten en nu een leefloon geniet, dat wil zeggen dat hij vóór de erkenning van zijn hoedanigheid nooit een beroep heeft gedaan op hulp van het OCMW, verstuurt de POD MI zijn gegevens na drie maanden.”

De bovenvermelde machtiging werd net zomin als andere dergelijke machtigingen gepubliceerd in het Belgische Staatsblad maar is wel terug te vinden op de website van de Kruispuntbank voor Sociale Zekerheid waar dergelijke machtigingen worden gepubliceerd (http://www.ksz-css.fgov.be/nl/bcss/page/content/websites/belgium/security/security_06/security_06_01/2011.html).

De Raad dient dus te concluderen dat verzoekers met de stelling dat zij “aan de Dienst Vreemdelingenzaken nooit hun toestemming hebben gegeven” voor het verwerken van hun persoonsgegevens, niet aantonen dat de Dienst Vreemdelingenzaken hun gegevens op onwettige en strafbare wijze heeft verkregen waardoor zij niet mochten worden aangewend. Aldus doet desbetreffende argumentatie geen afbreuk aan de wettigheid en motivering van de bestreden beslissingen, noch kan de schending van de door verzoekers’ opgeworpen artikelen in het eerste middel worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 40, § 4, 1° *juncto* artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet *juncto* het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht *juncto* artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“2.2.2 Schending artikel 40 par 4 1°Vw juncto artikel 42 bis par. 1 juncto schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Verzoeker is van oordeel dat deze motivatie niet correct is.

Verzoeker verwijst naar artikel 40 par. 4 1° Vw dat stelt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nogwerkt en een reële kans maakt om te worden aangesteld:

Verzoeker verwijst tevens naar artikel 6 par. 1 en 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende de maatschappelijke integratie (hierna vernoemd als leefloonwet) stelt:

Par. 1: Iedere meerderjarige persoon jonger dan 25 jaar heeft recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling aangepast aan zijn persoonlijke situatie en zijn capaciteiten binnen de drie maanden vanaf de datum van zijn aanvraag wanneer hij voldoet aan de in de artikelen 3 en 4 gestelde voorwaarden.

Par. 2: Het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling kan bestaan uit hetzij een arbeidsovereenkomst hetzij een eengeïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie dat binnen een bepaalde periode leidt tot een arbeidsovereenkomst.

Deze wet gaat verder en stelt in artikel 8 van de wet van 26 mei 2002:

De tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst bedoeld in artikel 6, kan worden verwezenlijkt met toepassing van artikel 60, § 7, of artikel 61 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Dit recht op tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst blijft behouden zolang betrokkene niet gerechtigd is op een sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon waarop hij volgens zijn categorie aanspraak zou kunnen maken.

Dus:

Conform artikel 40 par. 4 1° heeft verzoeker recht op verblijf in BELGIË als hij kan aantonen dat hij een reële kans maakt om aangesteld te worden.

Verzoeker heeft een reële kans op aangesteld te worden op grond van de wet van 26 mei 2002 betreffende de maatschappelijke integratie.

Verzoeker heeft de leeftijd van 25 jaar nog niet bereikt. Hij is dus jonger dan 25 jaar. De wet dd. 26 mei 2002 betreffende maatschappelijke integratie heeft een speciaal regime voor jongeren onder de 25 jaar.

De wet van 26 mei 2002, die van openbare orde is en dit dus ook niet nageleefd te worden en dus in consideratie dient genomen te worden door de administratie, zijnde verwerende partij, stelt dat verzoeker pas recht heeft op maatschappelijke integratie door tewerkstelling (artikel 6 leefloonwet). Hoe deze tewerkstelling wordt geconcretiseerd, staat beschreven in artikel 8 dat stelt dat tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst bedoeld in artikel 6, kan worden verwezenlijkt met toepassing van artikel 60 ...

Gezien de wet op maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002 van openbare orde is, zal (lees moet) het OCMW GENT verzoeker dienen tewerk te stellen met een arbeidsovereenkomst overeenkomstig artikel 60 organieke OCMW-wet.

Het OCMW GENT heeft hierin geen enkele beleidsruimte. Zij dient de wet op maatschappelijke integratie in het bijzonder artikel 6 en 8 in hoofd van verzoeker toe te passen.

Derhalve zal verzoeker binnen de kortst mogelijke termijn aan het werk gezet worden.

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat verzoeker steun ontvangt van het OCMW GENT.

De beslissing mist dan ook alle redelijkheid. Het OCMW GENT, dient immers de tijd te hebben om verzoeker te leiden naar tewerkstelling. Zoals hierboven gesteld is het OCMW verplicht om verzoeker tewerk te stellen gezien zijn jonge leeftijd.

Derhalve heeft verzoeker meer dan een reële kans om tewerkgesteld, lees aangesteld te worden, als werknemer. Hij kan dit bewijzen door te verwijzen naar de wet op de maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002 in het bijzonder artikel 6 en 8.

Besluit: verzoeker voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° Vw in haar eigen hoofd.

Het is niet correct gezien artikel 40 par. 4 1° eveneens stelt dat verzoeker enkel en alleen dient aan te tonen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling.

Een administratie rechtshandeling van de administratie dient volledig en correct gemotiveerd te worden conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Een beslissing die in rechte of in feit onvoldoende gemotiveerd is, is behept met een substantiële vormvereiste die op straffe van nietigheid is voorgeschreven.

Zoals hierboven gesteld is de beslissing behept met een substantiële vormvereiste die niet vervuld is, namelijk het correct en volledig motiveren. De dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten verzoeker te toetsen aan artikel 40 par. 4 1°- tweede zin. De administratie dient in zijn motivatie alle verschillende rechtsregels in consideratie te nemen. Gezien de wet op de maatschappelijke integratie zoals hierboven uiteenzet het OCMW verplicht, zonder hierin een beleidsruimte te beschikken, heeft verzoeker wel degelijk een reële kans om aangesteld te worden. De verwerende partij vergeet blijkbaar dat de wet op de maatschappelijke integratie bestaat. Doch deze bestaat en dient aldus ook te worden toegepast en deze dient door het OCMW te worden toegepast.

Zodoende dient de Raad op basis van artikel 29/2 par. 2 de beslissing te vernietigen wegens het ontbreken van een substantiële vormvereiste zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing dient aldus te worden vernietigd."

3.5. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De Raad neemt dan ook aan dat verzoekers in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikelen 40, § 4, 1° en artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

3.6. *In casu* zijn de bestreden beslissingen gebaseerd op artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet dat op het moment van de bestreden beslissing als volgt luidde:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Daarbij wordt gemotiveerd dat verzoekers' financiële steun ontvangen van het OCMW, wat steun vindt in de administratieve dossiers en niet wordt betwist noch weerlegd. Verzoekers zijn dus niet langer ten laste zijn van hun vader, maar vallen ten laste van de Belgische staat. De gemachtigde heeft dan ook op goede gronden geoordeeld dat verzoekers niet langer voldoen aan de voorwaarden waarop zij oorspronkelijk hun verblijfsrecht hebben verkregen, met name als descendenten ouder dan 21 jaar ten laste van hun vader.

3.7. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekers het recht op verblijf niet kunnen behouden omdat nergens uit de dossiers blijkt dat verzoekers een economische activiteit uitoefenen, wat wordt bevestigd door een controle van de gegevensbank van de RSZ. Ook het gegeven dat verzoekers een volledig leefloon genieten, bevestigt dat verzoekers geen economische activiteit uitoefenen. De gemachtigde besluit dat verzoekers bijgevolg niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekers wijzen erop dat zij nog geen 25 jaar oud zijn en dat onder de wet van 26 mei 2002 betreffende maatschappelijke integratie er een bijzondere regeling geldt voor jongeren onder 25 jaar waardoor deze jongeren recht hebben op maatschappelijke integratie door tewerkstelling. Verzoekers menen op basis hiervan wel een reële kans te maken om te worden aangesteld en dus onder artikel 40, § 4, 1° nog over een verblijfsrecht genieten. Artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;(...)"

Uit de administratieve dossiers blijkt echter dat verzoekers reeds vanaf september 2010 ononderbroken leefloon genoten. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij argumenteert dat verzoekers op het moment van de bestreden beslissingen, d.d. 5 september 2011, onmogelijk nog als werkzoekenden die een reële kans op tewerkstelling maken, konden worden beschouwd.

Bovendien blijkt uit artikel 6 van de wet van 26 mei 2002 dat dit recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling binnen de drie maanden vanaf de datum van aanvraag moet worden verwezenlijkt.

De Raad stelt vast dat verzoekers reeds sinds september 2010 leefloon genoten maar dat geen tewerkstelling door het OCMW van Gent werd verwezenlijkt binnen de drie maanden na september 2010.

De Raad stelt ook vast dat verzoekers geenszins aantonen dat zij bij het OCMW van Gent een uitdrukkelijke aanvraag hebben ingediend voor maatschappelijke integratie door tewerkstelling. Bovendien wijst de Raad erop dat het verwezenlijken van het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling enkel een inspanningsverbintenis voor de OCMW's betreft. (zie Memorie van toelichting en advies Raad van State bij wetsontwerp van 23 november 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, *Parl.St. Kamer 2001-2002*, doc.nr. 50-1603/001, 6 en 76.

Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat zij binnen “*de korst mogelijk termijn aan het werk gezet worden*” en dat zij een reële kans maken op tewerkstelling.

Verzoekers betwisten noch weerleggen het motief dat zij een onredelijke belasting vormen op het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Een schending van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze zijn gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Het komt de Raad voor dat de gemachtigde op kennelijk redelijke wijze tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten heeft kunnen besluiten. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel gevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 85.680 en 87.374 worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES